

DÝCHNĚTE SI

Je mi vyčítáno včerejší pitkou, že měla být hustá, leč stala se řídkou, že za to mohu.

Než se bránit, vytřepávat ji ze slin hláškami moralizujících klišé, zháším světlo a řeč a nejsem.

Ale dlouho to nevydržím, být převelice přetiše,

a půjčuji si od souseda kočku, protože myslím na její ocas, obyčejný jak ocas levného vína, protože myslím, že když s ním švihnu o stůl, bude klid, protože tu před čtenářem nehodlám hrát trosku, protože!

Jenže té hrané mé agrese chápe se myšlenka jakási a ihned koná protiúder, z něhož otřes mozku.

Tak vodivý máme tu vzduch. A to také dlouho nevydržím.

Je mi vyčítáno včerejší pitkou, že měla být hutná, leč stala se plytkou, že za to mohu. Tvrdí ona.

Já netvrdím vsedě nic. Spolu se židlí dáme do kupy šest nohou, nebo deset, přidá-li se chudák zvíře, žádné zhroucení se nekoná, ostatně, dívej, jak pevně držím pohár čisté vody.

A chystám plán, ty neúprosná – až vody z rozmaru upiju, až vyjdu ti vstříc na oko v avantýře a žaloby tvé žár přepálí ji na líc,

odkopu, kdo tě navádí: mihne se ve svitu plamenů, v každém jednom výšlehu z mého hrdla, v opakovaných dávkách ráže sedm dvaasedesát, smích.